

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg må jo sige til hr. Camre, at når dyrtidsreguleringerne betyder forholdsvis mere for de lavtlønnede, og det gør de, så er det klart, at når man griber ind lige netop mod det og det alene, så er det et galt socialt sigte. Når man derimod siger: I stiger begge 2 pct. eller 4 pct., eller hvad man giver, med samme procentvise stigning, så er det bedre.

Med hensyn til socialdemokratiets politik troede jeg virkelig, at alt, hvad man fremsatte forslag om, var noget, man ville have igenem, og at det derfor var rimeligt at tage en samlet vurdering.

Gammelgaard (KF):

I relation til mit indlæg beskæftigede hr. Camre sig med væksten i vort erhvervsliv. Jeg vil gerne sige, at det jo er regeringens politik, der har skabt sådan en optimisme i hele vort erhvervsliv, at væksten er kommet i gang, at de store investeringer er blevet foretaget, at vi altså sætter rekord på dette område i Vesteuropa. Der er skabt 140.000 nye arbejdspladser, siden regeringen tiltrådte.

Så vil jeg godt sige, at jeg i øvrigt er enig med hr. Camre i, at vi skal have forøget opsparingen herhjemme. Men hvad tror man der ville ske med opsparingen, hvis ikke vi fastholdt en lavinflationspolitik, hvis ikke vi fastholdt en politik, hvor inflationen holdes helt nede? Netop dette med den lave inflation er da en af forudsætningerne for, at vi kan få forøget opsparingen. Så har vi i øvrigt i fællesskab gennemført en skattereform, der virker opsparringsfremmende, og jeg håber også, at vi i fællesskab kan gennemføre en pensionsreform, der vil virke positivt på opsparingen.

Men om de socialdemokratiske forslag, hvor hr. Camre nævnte, at de jo også virkede opsparringsfremmende, vil jeg gerne sige, at ud over, at man har stillet en lang række forslag, herunder f.eks. forslag om at nedsætte arbejdstiden til 35 timer i løbet af 5 år, hvilket i alt vil koste mere end 25 mia kr. om året i nye offentlige udgifter, så har man også fremsat nogle store reformønsker. Det er uddannelsesreform, det er miljøreform, det er den tvungne overskudsdeling, og det er en pensionsreform.

Må jeg om det socialdemokratiske forslag til tvungen overskudsdeling sige: hvem vil

mon spare op til investering, når man på forhånd ved, at dansk erhvervsliv ikke længere er konkurrencedygtigt? Private investorer vil da ikke investere i et land, der har tvungen OD. Og hvem vil spare op privat – her tænker jeg på det socialdemokratiske eller i hvert tilfælde LOs forslag til pensionsreform – når man bliver straffet ved at få frataget hele folkepensionen? For det er jo det, der er indeholdt i LOs oplæg fra det udvalg, som hr. Knud Heinesen var formand for.

Nej, situationen er jo, at samfundsøkonomien umuligt kan bære en politik som den, hr. Camre og hans parti lægger op til, og det gælder også de reformer, som hr. Camre sagde ville forøge opsparingen. Det gælder den tvungne overskudsdeling, og det gælder den pensionsreform, som hr. Camres parti foreslår. Det kan den danske samfundsøkonomi ikke bære.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg er da ikke uenig med hr. Camre i, at indgrebet i 1979 var af væsentlig betydning for en mere positiv økonomisk udvikling. Jeg er også enig med hr. Camre i, at situationen i dag økonomisk er en anden i Vesterlandene set i forhold til 1980, og derfor er det ikke givet, at det, man skulle gøre i 1980, er det samme, som man skal gøre i 1985. Det kan vi være fuldstændig enige i.

Men på den anden side forekommer det mig – nå ja, måske lidt ubehageligt – når i alt fald socialdemokratiet så sent som i 1982 – hvis jeg da ikke husker forkert; så kan hr. Camre rette mig – ved hr. Anker Jørgensen, ved hr. Heinesen, ved hr. Camre sagde: der er ikke i den kommende tid mulighed for nogen reallønssstigning i Danmark. Hvorfor prøver man så nu direkte og indirekte at påtvinge befolkningen den opfattelse, at der er den mulighed, i stedet for konstruktivt at gå ind i et samarbejde om at bevare den real-løn, der er i øjeblikket, og sørge for, at der bliver en rimelig social balance?

Jeg finder det altid ubehageligt, når man på grund af farve skal skifte opfattelse. Jeg ved nok, at det burde jeg selv gøre, og det har undertiden skaffet mig visse ubehageligheder ikke at ville skifte opfattelse, alt efter hvilken farve der nu var toneangivende i samfundet. Men vil man en kontinuerlig politik for befolkningen, ja men så skal man da